

Forfatter: Martensen, Hans Lassen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1862-06-19)

Citation: Martensen, Hans Lassen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1862-06-19)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 99. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020028.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Martensen til Laub
Kjøbenhavn, 19. Juni 1862

— — Det nyeste Phænomen i vor Litteratur er da Brevene fra og til J. L. Heiberg. Jeg vil haabe, at disse Breve skulle gjøre et godt og forfriskende Indtryk, og for Mange skulle tjene til en fuldkomnere og rigtigere s. 100Opfatning af Heibergs Personlighed. Brevlitteraturen synes ret at ville udbrede sig, thi igaar modtog jeg en Samling af L. Engelstofts Breve. Ved at gjenneblade disse seer jeg, at han har etableret en Brevvexling med Thorlacius i den udtrykkelige Hensigt, at den efter deres Død skulde trykkes som et Vidnesbyrd om deres Venskab og om Tiderne. Det er en egen Sag med saadanne Breve, der skrives i den Hensigt at skulle udgives. Det Curieuse er, at han og Thorlacius paa den Tid (1813) begge vare i Kjøbenhavn, og ikkedestomindre skreve disse lange Breve til hinanden, for hos Efterverdenen at befæste deres „Hæder“! Jeg kan, saa vidt jeg har seet i disse Engelstoftske Breve — af Thorlacius ere ingen optagne — ikke finde, at det er synderlig bevendt med den Hæder, som herved vil erhverves. De mangle al ethisk nervus og tenor, og fra Tankegangens Side er det det 18de Aarhundredes fadeste Rationalisme, som afgiver de ledende Synspunkter. Maaskee der dog i historisk Henseende kan findes enkelte værdifulde Udtalelser. I Opfatningen af de store Begivenheder synes han ikke at have hævet sig over Datidens ephemere Bevidsthed. Af et Brev fra 1850 (jeg troer til Hofman-Bang), altsaa kort før hans Død, seer jeg, at han betragter et filosofisk Studium af Naturvidenskaberne som den rette Theologi, den eneste Theologi, der har Værd, og med hvilken han nu sysselsætter sig. O vanitas vanitatum! Jeg fik — sans comparaison forresten — det samme Indtryk ved A. Humboldts Breve. Disse Samlinger have imidlertid — skjøndt i en heelt anden Mening, end deres Forfattere have tænkt — en ikke ringe Betydning som Bidrag til Tidens indre Historie, dens psykologiske og ethiske Tilstande Saaledes er det dog psykologisk mærkværdigt, at Engelstoft s. 101i 1850 finder, at hans hele Liv har været en Række af Opoffrelser.